

Uten mat og drikke duger helten ikke

En kriminalberetning av Eirik Skarevåg

Av alle de saker jeg i løpet av min tid sammen med konsulerende detektiv Erik Lockertzen har fått oppleve, er det få tilfeller som skiller seg ut som så viktige for både vennskap, rettferdighet, liv og lemmer som saken med C-laget og sjette divisjon, pulje 2.

Jeg var nylig hjemvendt til Christiania på ferie fra de studier som jeg på den tiden bedrev i Nidaros. Som vanlig hadde jeg forespurt losji i detektivens leilighet i Waldemar Thranes gate 221 B. Da jeg ringte på, ble jeg møtt av husvertinnen, en sjarmerende kvinne hvis fremtreden hadde blitt stadig bedre etter at hennes tre barn og mann gjennom 30 år hadde forlatt redet. "Lenge siden sist. Er detektiven hjemme?" spurte jeg da jeg tok skrittet over dørstokken. "Absolutt. Han kan ikke forstyrres nå." Jeg hørte dunkelyder fra etasjen over og tenkte at han måtte ha damebesøk. Hun bød meg på en kopp te av den mer alternative sorten mens jeg ventet, og av høflighet takket jeg ja. "Den gir Dem energi av en annen dimensjon!" sa frøkenen. "Jeg stiller meg tvilende til at te har magiske effekter, annet enn den eventuelt oppløftende placeboeffekt den har for sjelen," svarte jeg. Dog ble jeg overbevist om det motsatte veldig raskt. Faktisk følte vi begge en sånn sjelelig oppløfting og et totalt tap av hemninger at vi bestemte oss for å herme etter vår felles bekjente ovenpå og lot lysten ta overhånd. Både hennes og mine egne fysiske prestasjoner imponerte meg; teen hadde uten tvil magiske egenskaper.

Da jeg halvannen time senere gikk opp trappen, bedrev detektiv Lockertzen avkledning av trikot. Hadde jeg hatt min vanlige teft med meg, ville jeg skjønt at det var øving på musikalnumre som hadde stått på plakaten – hans vanlige geskjeft for å en stakket stund avlede tankene fra hans lovhåndhevende virksomhet. "Eirik Skarevåg. De bør få ryddet opp i den dårlige stemningen i kollektivet Deres. Erotiske sidesprang kommer ikke til å hjelpe på smerten inni Dem," sa han uten å ofre meg et blikk. "Hva? Hvordan visste De?" sa jeg forfjamset. "Elementært, min kjære Skarevåg: skjorten Deres har en ujevn, lakserød tone. Deres opplevelser med feilvask på Solbakken, der kostymet Deres ble pistasjgrønt i stedet for hvitt på premièredagen, har gjort at De ikke ville begått slike blundere igjen. Når skjorten Deres nå er misfarget, er det fordi en person i kollektivet Deres har plassert et klesplagg i vasken Deres. Og smekken Deres er åpen." Jeg må innrømme at jeg ble imponert, men ikke overrasket; Lockertzens evne til deduksjon hadde mange ganger blitt satt på prøve og hittil aldri feilet.

"Den emosjonelle katarsisen får dog vente," skjøt han inn. "Problemene Deres er flere størrelsesordner mindre enn det vi står ovenfor her," og kastet til meg et nettbrett. Jeg ble overrasket over at jeg, som alltid hadde vært dårlig til å ta imot baller og andre kastede objekter, med tilsynelatende letthet kunne ta imot denne dyre, tunge og glatte gjenstanden. På skjermen sto resultatene for 6. divisjon, pulje 2, sine kamper forrige helg. Korsvolls siste kamp hadde bare lagt enda en

verdi til tapene, som nå talte 17. Denne helgen kom altså attende og avgjørende kamp til å bli spilt. "Ja, de sitter virkelig i baret," svarte jeg. "Synd at det skulle ende slik." Lockertzen hadde nå ikledd seg sin tweedjakke og fått på seg ytterskoene. "Skjønt Korsvoll C de siste årene har hatt kontinuerlig dårligere resultater, er det noe som ikke stemmer her. Med 0 røde kort og et treningsoppmøte på 100 % er det noe som indikerer urent spill – fra de andre lagenes side," sa detektiven. "0 røde kort og fullt oppmøte? Er ikke Blåsternes med lenger?" var jeg nødt til å innvende. "Dessverre ikke; hans nylige faste ansettelse på Nationaltheatret har krevet sitt. C-lagets siste kamp står i kveld, og det blir nødvendig for oss å gjøre vårt ytterste for å redde våre venner." Så fort som jeg hadde ankommet, reiste vi ut igjen. Vi satte oss inn i Lockertzens nye Buddy-elbil og reiste summende ut i byens gater for å finne spor.

På veien følte jeg en plutselig kreven etter mer av teen jeg hadde fått hos min middelaldrende venninne, og vi avtalte å stoppe på nærmeste helsekostbutikk. Da jeg entret lokalet, sto ekspedisjonskvinnen og sorterte en haug supportereffekter for lokale fotbakkubber. Var 6. divisjonsfotball virkelig noe som favnet et så vidt lag av befolkningen og ikke bare deres nærmeste bekjente? Dessverre måtte den batikkledde kvinnen bak disken meddele at de ikke hadde mer av denne teen i beholdningen. "Hva da med avdelingene deres på Bærums verk – et handlesenter og kultursenter i hjertet av Bærum?" spurte jeg. Jeg begynte å bli desperat: Den magien jeg tidligere hadde kjent var begynt å dabbe av, euforien erstattet av angst og klærne mine dyvåte av svette. "Nei, dessverre ikke," meddelte hun. "Herre min skaper, hvorfor er det så umulig å få tak i denne teen!" spurte jeg, "Hvem har bestilt den? Jeg vil gi hele mitt stipend for en pose til!" "Dessverre kan jeg ikke gi opplysninger om våre kjøpere," svarte kvinnen og la prompte alle supportereffektene under disken. Da jeg meddelte denne severdige opplevelsen til Lockertzen, påtok han sitt sedvanlige tenkende blikk. "Mystisk, men som med alt som tilsynelatende er uforklarlig, må det finnes en rasjonell forklaring," sa detektiven. "Som med yogiteens effekter?" spurte jeg. "Selv de," svarte han og satte klampen så hardt i bann at duringen kunne høres flere meter unna.

Da vi ankom banen, tok vi oss en tur innom garderoben til C-laget. Trener Falch hilste på oss. Lagkameratene var opptatt med å blande Colo på drikkeflaskene før kampen. Colo var et lokalt brygg med sjelslettende effekter, men som den gang var legalt. "Det er jo synd med nedrykksfaren, men med de gode rutineene vi har etablert denne sesongen, er det jo bare et spørsmål om tid før Korsvoll C ser sine nye storhetsdager," sa Falch. "Det håper jeg absolutt," svarte Lockertzen. Dommeren ankom garderoben på dette tidspunktet, og jeg tok meg bryet med å hilse på ham og presentere meg selv og detektiven. "Herr Lockertzen! Jeg har lest om Deres geskjefter i avisen; Deres kompanjong, Skarevåg, skriver meget godt," sa dommeren. "Tydeligvis ikke godt nok for filmskolen på Lillehammer, Westerdahls, Dramatiske Institutet i Stockholm, UKerevyen, Norsk revyaglig senter eller Morten Ms manusavdeling," la jeg beskjedent til. Lockertzen så sitt snitt og skjøtt inn: "Det skulle ikke være anledning til at vi får besøke det andre laget og gjøre vår tilstedeværelse kjent? Med to så slående personligheter på tribunen, kan det være greit å gi oss til kjenne slik at vårt åsyn ikke vil distrahere

dem på banen?" "Det skulle jeg ikke se noe galt i," svarte dommeren, og geleidet oss inn i fotballgarderoben til Nordstrand 2.

Hos Nordstrand 2 var guttene i full sving med forberedelsene. Ni gutter satt og hørte på kapteinen lese taktikk, og det var tydelig at et opprykk sto på spill: Alle var dyvåte av svette. Samtlige satt og drakk en leskende væske fra pappkrus, hvis kjente duft gjorde mine abstinenser desto verre. Lockertzen observerte med argusøyne. "Skarevåg, følg med. De må skjerpe Deres sanser; få med Dem alt," forkynte han bryskt. "Det er bare ti spillere... et lag som har gjort det så godt kan ikke være inne i så dårlige rutiner at de gir Korsvoll walkover?" I samme øyeblikk kom to menn ut av samme toalett. "Unnskyld, om jeg får spørre," sa Lockertzen, "Unge herrer, tisset dere i kors?" Mennene så forlegne ut og begynte å stamme fram en forklaring, men kapteinen avbrøt før de to herrene fikk uttrykt noe som helst: "Ja, det er akkurat det de har gjort! Vi tisser i kors før Korsvoll-kamper. For de har kors i navnet, haha! Skulle det være noe mistenkelig ved det? Jeg håper ikke den ellers så rasjonelle Lockertzen har begynt å tro at dette skal være et voodoo-aktig rituale som har en merkbar innvirkning på kampen?!" Laget lo hånlig. "Jeg ønsker ikke noe mer innblanding fra Dem; vi trenger ro," sa kapteinen, og viftet oss vekk. Jeg og Lockertzen så oss pent nødt til å forlate garderoben og gjøre oss klare til den nært forestående dysten.

På tribunen var samtlige andre lag representert; det var tydeligvis mange som var interesserte i å se Korsvoll gå sitt nedrykk i møte. De to lagene entret banen med sine respektive drikkebeholdere. "Ser De det jeg ser, Skarevåg? Selvfølgelig ikke: Samtlige spillere på Nordstrand 2 har termos i stedet for drikkeflasker!" sa Lockertzen. Neglebitingen min opphørte, og jeg tørket kaldsvetten av pannen. "Det er jo mistenkelig, Lockertzen. Men kanskje de bare har hatt lyst til å holde drikken ved en behagelig temperatur?" "Om drikken er varm, så er sporet i alle fall langt fra kaldt," sa han, og satte seg godt til rette. Første omgang var en skandale, og selv om dommeren dømte som best han kunne, var stillingen 10-0 til Nordstrand 2 da første omgang var over.

Nede på banen lå det en gjenglemt termos. I et øyeblikk av svakhet så jeg meg nødt til å prøve noe av Nordstrand 2 sin velluktende væske, med det som hensikt å se om den hadde samme effekter som styrkedråpene jeg hadde fått hos min venninne i sin beste alder tidligere på dagen. Og sannelig min hatt: Den var like leskende. Et begjær vellet opp fra dypet av min sjel. Jeg gikk umiddelbart bort til Lockertzen, løftet ham opp fra bakken og utbrøt "Kyss meg!". Og jeg er ikke en gang "sånn". Ikke at det er noe galt i å være "sånn", men jeg er i hvert fall ikke det, og det er jeg ganske sikker på. Selv om man bor sammen med fem menn og har en interesse for musikalier, bør det for omverdenen være mulig å la fordommene ligge. "Skarevåg, hva er det De driver med?! – Ja, selvsagt!" Lockertzen lot meg stå slukkøret igjen på banen og gikk bort til dommeren. "Ærede dommer. Kall lagene ut. Jeg har noen opplysninger som er viktige for kampen - nei, hele divisjonen" sa han, og dommeren turte i ærefrykt ikke å gjøre annet enn å adlyde celebriteten. Straks sto begge lagene på banen.

"Det er løgn!" sa Nordstrand-kapteinen etter at Lockertzen hadde lagt frem sin forklaring. "Nei, sakens natur er innlysende, og det er verdt å repetere:

Nordstrand, og vi har god grunn til å mistenke alle andre lag i 2. pulje, 6. divisjon for det samme, har dopet seg på te fra helsekostforretninger som inneholder ulovlige virkestoffer. Blant dets effekter er økt fysisk prestasjon og økt seksualdrift, noe min partner Skarevågs opplevelser i dag er et vitnesbyrd på,” sa Lockertzen. ”Nonsens. Sludder og pølsevev; våre gutter er bare svært veltrente, og noen av dem er litt ’sånn’. Denne teen er ikke kjent som prestasjonsfremmende, uansett. Og om vi er ’sånn’, så er du uansett kjempesånn,” sa kapteinen. ”Langt derifra; jeg er ikke ’sånn’; ikke at det er noe galt i det. Sporet deres var nesten kaldt, men deres to lagkamerater på toalettet avslørte dere; alle vet at folk som er ’sånn’ er på KFUM. Av all svetten i ansiktene deres, var det tydelig at de hadde hatt kjønnslig omgang – akkurat slik som min assistent og husvertinne følte seg tvunget til tidligere i dag. Jeg har skjellig grunn til å mistenke at hele laget deres har engasjert seg i teindustriert sodomi på toalettet. Ja, faktisk alle andre lag i 6. divisjon for den del – med unntak av KFUM, som gjør det frivillig. Det er dere som har tømt helsekostlagrene for te. Jeg anmoder fotballforbundet til å annullere alle andre kamper i årets serie og rykke Korsvoll C opp til fjerde divisjon.” ”Grr... vi trengte bare denne kampen for å rykke opp, og vi hadde klart det hvis det ikke var for Dem, detektiv Erik Lockertzen!” sa kapteinen idet han og resten av laget ble ført vekk av dopingkontrollen.

Lagene så utvilsomt forlegne ut, der de nettopp hadde blitt avslørt for å være jukserne – i tillegg til å være ”sånn”, om enn litt ufrivillig. Og selv om jeg den dagen hadde blitt lurt til ett samleie av mine egne sanser – og hadde tatt initiativ til enda verre ett – følte jeg at det var en personlig seier at jeg og detektiv Lockertzen nok en gang hadde oppklart en sak og ikke minst holdt de vennene som var oss nær like nærme – noen hadde vi til og med kommet enda nærmere.